

Kapitel 1

Rektors beretning

1999 blev det første hele fusionsår - og som sådan præget af meget stor aktivitet på hele universitetet.

De tre oprindelige institutioner skulle samføres - med ny, fælles ledelse i form af et udvidet Konsistorium, nye fakultetsråd og studienævn samt et 3 personers rektorat. Nogle personer trådte ud af deres hidtidige ledelsesfunktion, og et stort antal medarbejdere fik nye kolleger i andre byer. Kontinuiteten i denne proces udgjordes i høj grad af de 4 dekaner fra Odense Universitet, som nu blev dekaner for i nogle tilfælde betydeligt større fakulteter, og af en række prodekaner, institut- og studieledere.

Alt fra administrative procedurer over informationsmateriale til tekniske installationer skulle genovervejes og i rimelig takt implementeres over hele universitetet i kendt eller ukendt form. Vi fik blandt meget andet nyt brevpapir, nye telefoner, forberedte et meget stort højhastighedsnet til alle former for elektronisk kommunikation, og vi drøftede bl.a. så forskellige emner som personalepolitik, markedsføring, studiestart og IT-organisation.

På alle 4 fakulteter tog man fat på den spændende, men også vanskelige opgave: at identificere og tiltrække ansøgere til en række nye forsknings- og undervisningsstillinger, og på humaniora og især samfundsvidenskab gennemførtes en omfattende omorganisering af fakultetsstrukturen. Processen forløb naturligvis ikke gnidningsløst - men takket være gå-på-mod og stor beslutningsevne på fakultetsniveau er det set med rektorale øjne lykkedes forbavsende hurtigt at skabe de nye rammer, som et flercampus-universitet skal fungere inden for. Der er derfor grund til - også retrospektivt - at takke de mange på fakulteterne og i fællesadministrationen, som i ganske lang tid har løftet ekstraopgaver af ikke ubetydeligt omfang.

Et af de væsentligste formål med fusionen var at etablere en række nye forsknings- og uddannelsesmiljøer i Esbjerg, Kolding og Sønderborg og at styrke og samordne eksisterende miljøer. Det lykkedes i løbet af 1999 at søsætte 5 nye grunduddannelser, hvoraf 4 fik tilfredsstillende søgning samt en række specielle uddannelser. Desværre blev 2 grunduddannelser forsinket ikke mindst pga. manglende ministeriel godkendelse. Derudover skabtes grundlaget for et nyt teknisk-videnskabeligt miljø i Sønderborg gennem etableringen af Mads Clausen Instituttet. Oprettelsen af Center for Efter- og Videreuddannelse i Kolding var udtryk for en klar strategisk satsning, idet Syddansk Universitet i kraft af sin faglige bredde og stærke position i en stor region bør kunne profilere sig på dette vigtige område.

Universitetet består nu af 4 næsten lige store fakulteter, der har gennemløbet en markant udvikling. At der ikke er tendens til at hvile på laurbærrene, er universitetets ny udviklingsplan unægtelig udtryk for. Fagene og fakulteterne har her formuleret en række delmål, som af Konsistorium er bragt på en forpligtende formel, som vil gøre det muligt hurtigt at omsætte eventuelle kommende bevillinger til slagkraftige initiativer. Og universitetet har som helhed, dvs. såvel fakulteter, bibliotek og fællesadministration, peget på en række felter hvor man agter at gøre en særlig indsats i de kommende 4 år.

En del af aftalen kræver tilførsel af nye offentlige eller private midler. Desværre oplevede den danske universitetsverden et mindre tilbageslag i 1998-99, hvor Folketing og Finansministerium over 3 runder fjernede mellem 4 og 5 % af bevillingerne til undervisning og forskning. Lagt sammen med det sæt af mere eller mindre skjulte overvæltningsudgifter, som universiteterne også er blevet pålagt - og som hver for sig sagtens kan have et fornuftigt indhold - er universiteterne økonomisk tilbage til tiden før daværende Undervisningsminister Ole Vig Jensens ambitiøse plan „Universiteter i Vækst“. En sådan zig-zag-politik fremmer naturligvis ikke mulighederne for en rational planlægning og udnyttelse af de bevillinger, som staten stiller til rådighed for universiteterne. Man svækker ledelsens muligheder for strategisk styring og bringer universiteterne tilbage til det dårlige kredsløb, som sektoren befandt sig i i slutningen af 1980'erne. Rummer det ny århundrede større muligheder for stærkere og mere dristige universiteter, er der grund til at glæde sig.

Henrik Tvarnø

